

Sygn. akt II CSKP 62/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 maja 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska (przewodniczący)

SSN Jacek Grela (sprawozdawca)

SSN Tomasz Szanciło

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości B.

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w upadłości likwidacyjnej

z siedzibą w O., poprzednio J. Sp. z o.o.

przeciwko G. D.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 maja 2021 r.

skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 26 listopada 2018 r., sygn. akt I AGa (...),

oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z 30 maja 2018 r., wydanym w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości B. Spółki z o.o. w upadłości likwidacyjnej w O.

(poprzednio J. Sp. z o.o.) przeciwko G. D. o zapłatę 850 000 zł, uchylił nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym z 13 listopada 2013 r., sygn. akt X GNC (...) w zaskarżonej części, tj. ponad kwotę 26 683,08 zł (pkt 1), zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 680 469,91 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot szczegółowo wskazanych w sentencji wyroku (pkt 2) oraz oddalił powództwo w pozostałej części (pkt 3).

Wyrokiem z 26 listopada 2018 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego.

Sąd drugiej instancji ustalił, że 11 stycznia 2007 r. J. Sp. z o.o. w O. zawarła z G. Sp. z o.o. w W. umowę nr (...), w myśl której G. Sp. z o.o. zobowiązała się do nabywania przez indos od J. Sp. z o.o. weksli własnych wystawionych przez wskazanych w umowie dłużników tej spółki. G. Sp. z o.o. zobowiązała się do dokonywania zapłaty na rzecz J. Sp. z o.o. za nabywane w ten sposób weksle kwoty odpowiadającej 85% wartości sumy wekslowej, pomniejszonej o swoje wynagrodzenie, zaś pozostała część tej sumy miała być wypłacana pod warunkiem wpłynięcia na rachunek G. Sp. z o.o. kwoty równej wartości sumy wekslowej.

J. Sp. z o.o. oraz pozwany, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, współpracowali w ten sposób, że spółka dostarczała pozwanemu towar i wystawiała fakturę, za którą pozwany wystawiał weksle własne in blanco. Pozwany wystawiał weksle na J. Sp. z o.o. Spółka ta, po wypełnieniu weksli, na podstawie wyżej opisanej umowy, indosowała wystawione przez pozwanego weksle na firmę faktoringową S. Sp. z o.o. (wcześniej pod nazwą G.). Faktor płacił J. Sp. z o.o. Natomiast pozwany płacił faktorowi za wystawione wcześniej weksle przelewem na jego rachunki bankowe. Przelewy były opisane: „weksel następny w kolejności spłaty”.

W okresie od 2010 r. część weksli była również wystawiona z przeznaczeniem na likwidację powstałego zadłużenia z tytułu wcześniej niespłaconego weksla. Głównym celem tych operacji gospodarczych było odroczenie terminu płatności za zakupiony przez pozwanego towar.

W początkowym okresie, tj. od 2007 r. do 2009 r., pozwany wykupywał weksle w określonym terminie.

Problem wykupu weksli powstał w 2012 r. - było to 10 weksli po 50 000 zł. Natomiast w 2013 r. weksli niewykupionych przez pozwanego było 8 po 50 000 zł każdy oraz dziewięć weksel, z którego pozostała część należności w wysokości 39711,75 zł.

Łącznie, zobowiązanie pozwanego na 23 października 2013 r., z tytułu wystawionych weksli, wynosiło 939 711,75 zł, z czego 850 000 zł wynikało z weksli załączonych do pozwu. Należność ta obejmuje rozliczenia tylko z tych weksli, które wykorzystano do rozliczenia faktur, nie obejmuje zaś weksli, którymi rozliczane były inne weksle wystawione przez pozwanego. Doliczając do tych należności kwotę 21564,19 zł z tytułu niezapłaconych faktur oraz uwzględniając dodatkowo wpłatę przez pozwanego kwoty 4122,95 zł, zaliczoną przez S. Sp. z o.o. na weksel oznaczony numerem 585/2012, suma niezapłaconych przez pozwanego należności wyniosła 957 152,99 zł.

W dniach 15, 16 i 23 grudnia 2009 r. J. Sp. z o.o. przekazała na rachunek bankowy pozwanego odpowiednio kwoty: 100 000 zł, 100 000 zł i 50 000 zł, opisując je jako „przelew środków”. Kwoty te nie mają pokrycia w rozliczeniach księgowych stron, nie wynikają także z wystawionych faktur, not księgowych ani dokumentu umowy.

Niewykupione weksle, które były indosowane przez J. Sp. z o.o. na rzecz S. Sp. z o.o., zostały przez ww. faktora indosowane zwrotnie na spółkę J. Sp. z o.o.

Postanowieniem z 15 stycznia 2016 r. (sygn. akt V GU (...)) Sąd Rejonowy w K. ogłosił upadłość B. Spółki z o.o. w O..

Sąd Apelacyjny wskazał, że powód wystąpił w niniejszej sprawie z roszczeniem wekslowym, domagając się, by pozwany wykonał obciążające go zobowiązanie wekslowe - wynikające z prawidłowo wypełnionych pod względem formalnym weksli. Zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, a zatem niezależny od przyczyny i podstawy prawnej, która spowodowała jego zaciągnięcie. Oznacza to, że na podstawie samego weksla wierzyciel może domagać się zapłaty od dłużnika oznaczonej sumy pieniężnej, a nieprawidłowość lub brak przyczyny prawnej nie ma wpływu na ważność zobowiązań wekslowych. Zobowiązania wekslowe charakteryzuje też zasada surowości formalnej i materialnej, przy czym ta ostatnia przejawia się np.

ograniczeniem zarzutów przysługujących dłużnikom wekslowym. Abstrakcyjność zobowiązania wekslowego zostaje złagodzona, gdy wynika ona z weksla wystawionego jako weksel in blanco, co do którego wystawca i pierwszy wierzyciel uzgodnili warunki jego wypełnienia. Jeżeli spór toczy się między wyżej wymienionymi osobami, wiąże je zawarte porozumienie. Dlatego dłużnik może podnosić także zarzuty subiektywne, wynikające ze stosunku podstawowego łączącego go z wierzycielem. Tak więc, choć w niniejszej sprawie mamy do czynienia z zobowiązaniem wynikającym z weksla wystawionego in blanco, w przypadku którego złagodzony jest nieco rygoryzm materialny, to zobowiązanie nie traci charakteru wekslowego. Daje to szczególną, silną pozycję w procesie posiadaczowi weksla. Tak, jak w wypadku każdego innego roszczenia wekslowego, nie musi on wykazywać ani podstawy gospodarczej zobowiązania, ani tego, że ona w ogóle istniała. Sytuacja zmienia się w razie wniesienia zarzutów przez stronę pozwaną, ponieważ sprawa przesuwana się na płaszczyznę prawa cywilnego.

Sąd drugiej instancji podkreślił, że w niniejszej sprawie dłużnik podniósł zarzut nieprawidłowego wypełnienia weksla, wskazując, że dokonał skutecznej spłaty zobowiązań zabezpieczonych wekslami. Czyniło to koniecznym rozpoznanie sprawy na płaszczyźnie wiążącego strony, to jest remitenta i wystawcę weksla, stosunku podstawowego, to jest zobowiązań wynikających z łączących strony stosunków gospodarczych. Nie oznacza to jednak całkowitej zmiany sytuacji procesowej stron. Nadal bowiem powód - wierzyciel wekslowy - nie był obowiązany do wykazywania istnienia i treści podstawy prawnej, która spowodowała zaciągnięcie zobowiązania wekslowego, a jego rola w procesie ograniczała się do niezbędnej współpracy przy dowodzeniu spornych okoliczności przez pozwanego. Ciężar udowodnienia okoliczności, że pozwany spłacił swoje zobowiązania względem powoda, spoczywał natomiast na pozwanym (dłużniku wekslowym). Pozwany ciężarowi temu nie sprostał, a podnoszone przez niego zarzuty z tytułu stosunku podstawowego, łączącego go z wierzycielem, nie znalazły oparcia w materiale dowodowym, prawidłowo ocenionym przez Sąd pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny uznał, że nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 535 k.c. przez jego niezastosowanie. Przepis ten nie stanowił podstawy rozstrzygnięcia - powód domagał się zapłaty z weksla. Przy rozpoznawaniu zarzutu

skarżącego co do braku nierozliczonych należności, wzięto pod uwagę wszystkie rozliczenia między stronami oraz firmą faktoringową. Sąd zaś szczegółowo opisał złożony charakter współpracy między tymi podmiotami. Pozwany w żaden sposób nie wykazał, by spłacił należności na rzecz powoda wynikające ze stosunku podstawowego. Skarżący nie wykazał również, by data płatności na wekslu była niezgodna z rzeczywistym terminem wymagalności, ani nawet nie wskazał, które konkretnie z jego zobowiązań względem powoda, miały ulec przedawnieniu. Sąd pierwszej instancji prawidłowo wskazał, że termin przedawnienia roszczeń powoda wynikających z zobowiązań wekslowych nie upłynął do chwili wytoczenia powództwa, potem zaś bieg przedawnienia uległ przerwaniu (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

Powyższe orzeczenie zaskarżył skargą kasacyjną pozwany, zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 zd. 1 k.p.c. w wyniku uchylenia się Sądu Apelacyjnego od rozpoznania sprawy w granicach apelacji i granicach zaskarżenia, co skutkowało naruszeniem art. 316 § 1 k.p.c., art. 245 k.p.c., art. 278 § 1 k.p.c. i art. 495 § 2 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.;

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 10 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (aktualnie tekst jednolity Dz. U. z 2016 r., poz. 160 ze zm. - dalej: „prawo wekslowe”) w wyniku nierozpoznania zarzutu apelacyjnego, że z chwilą uzupełnienia weksla in blanco zgodnie z wolą wystawcy lub akceptanta i w sposób nadający mu cechy weksla własnego lub trasowanego, staje się on wekslem. Jednakże zobowiązanie z poprawnie uzupełnionego weksla istnieje od chwili złożenia na nim podpisu, a nie dopiero od chwili uzupełnienia weksla. Sąd pominął także, że ograniczenie dowodowe z tego przepisu dotyczy jedynie zarzutów wobec posiadacza, który nabył weksel. W efekcie z uzasadnienia nie wynika, których zobowiązań i z których lat dotyczą kwoty, i daty płatności z załączonych do pozwu weksli in blanco, wypełnionych przez powoda;

3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 70, art. 46 i art. 102 prawa wekslowego w wyniku nierozpoznania zarzutu apelacyjnego, że do terminu przedawnienia zobowiązania wekslowego w sprawie przyjęto termin dla akceptanta, a nie wystawcy weksla i pominięcia ustaleń, czy data płatności wpisana przez powoda jest zgodna z rzeczywistym terminem płatności weksla, co ma znaczenie

wobec bezsporności faktu, że weksle nie zostały przedstawione w sposób prawem przewidziany;

4. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 17 prawa wekslowego w wyniku nierozpoznania zarzutu apelacyjnego, że przepis ten znajduje się w dziale indos, a tym samym odnosi się do diametralnie odmiennej sytuacji faktycznej i prawnej, tj. posiadacza następczego, który nabył wierzytelność wekslową przez indos, a wierzytelność ta w wyniku tej czynności stała się abstrakcyjna;

5. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 535 k.c. w drodze uchylenia się od zastosowania tego przepisu, zgodnie z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę, zaś weksel gwarancyjny in blanco składany jest na zabezpieczenie wierzytelności lub na zabezpieczenie roszczeń mogących powstać w przyszłości z tytułu szkód i strat, jakie może spowodować wystawca weksla. Wystawca weksla może zabezpieczać swoje własne zobowiązania lub zobowiązanie ze stosunku podstawowego, w którym nie jest dłużnikiem. Tym samym weksel gwarancyjny in blanco nie stanowi, jak przyjął sąd zapłaty, co przesądza o błędności podstawowego ustalenia faktycznego o płaceniu wekslami gwarancyjnymi in blanco za towar, ergo błędności w rozumieniu i stosowania prawa;

6. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 554 k.c. w związku z art. 123 k.c. w wyniku nierozpoznania zarzutu apelacyjnego przedawnienia roszczeń z tytułu sprzedaży dokonanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedawcy, odnoszących się do rozliczeń w zakresie realnie istniejącego zobowiązania, przy braku zdarzeń prowadzących do przerwania biegu przedawnienia;

7. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 4 ust. 1 i 1 a w związku z art. 24 i art. 26 ustawy o rachunkowości i w związku z załącznikiem nr 1 do tej ustawy, w wyniku nierozpoznania zarzutu apelacyjnego, że weksle gwarancyjne są księgowane na kontach pozabilansowych w pozycji „Ma” jako zobowiązania warunkowe, ergo nie mogły być podstawą ustalania stanu zobowiązań w uzgodnieniach sald.

We wnioskach pozwany domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszym rzędzie należy zauważyć, że postępowanie w niniejszej sprawie toczyło się na podstawie uregulowań Kodeksu postępowania cywilnego sprzed nowelizacji, która weszła w życie 7 listopada 2019 r. na podstawie przepisów ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2019 r., poz. 1469).

Zgodnie z ówczesnym art. 485 § 2 k.p.c. Sąd wydaje również nakaz zapłaty przeciwko zobowiązanemu z weksla, czeku, warrantu lub rewersu należycie wypełnionego, których prawdziwość i treść nie nasuwają wątpliwości. W razie przejścia na powoda praw z weksla, z czeku, z warrantu lub z rewersu, do wydania nakazu niezbędne jest przedstawienie dokumentów do uzasadnienia roszczenia, o ile przejście tych praw na powoda nie wynika bezpośrednio z weksla, z czeku, z warrantu lub z rewersu.

Z kolei art. 493 § 1 k.p.c. stanowił, że pismo zawierające zarzuty wnosi się do sądu, który wydał nakaz zapłaty. W piśmie pozwany powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy oraz okoliczności faktyczne i dowody.

W myśl art. 495 § 2 k.p.c. w toku postępowania nie można występować z nowymi roszczeniami zamiast lub obok dotychczasowych. Jednakże w razie zmiany okoliczności powód może żądać zamiast pierwotnego przedmiotu sporu jego wartości lub innego przedmiotu, a w sprawach o świadczenie powtarzające się może nadto rozszerzyć żądanie pozwu o świadczenia za dalsze okresy.

W judykaturze przyjmuje się, że w drugiej fazie postępowania nakazowego sąd ma ocenić zasadność wydanego nakazu zapłaty, dlatego nie jest dopuszczalna w niej przedmiotowa zmiana powództwa prowadząca do rozszerzenia lub zmiany przedmiotu sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 2000 r., I CKN 1120/98, OSNC 2001, nr 3, poz. 44).

Jednakże, zarówno w nauce prawa, jak i w orzecznictwie wskazuje się, że w sprawach, w których dochodzone roszczenie wynika z weksla przyjmuje się, że w drugiej fazie postępowania nakazowego przedmiotem badania sądu może być stosunek podstawowy, którego mogą dotyczyć zarzuty pozwanego (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z 3 sierpnia 2006 r., IV CSK 101/06, niepubl.).

Dodaje się, że jeżeli po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty okaże się, że zobowiązanie wekslowe pozwanego nie powstało, sąd powinien uwzględnić powołany w pozwie stosunek podstawowy także wtedy, gdy podstawą żądania powoda był weksel wystawiony w celu zabezpieczenia innego stosunku prawnego łączącego strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 2006 r., II CSK 205/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 139).

W okolicznościach niniejszej sprawy pozwany wskutek wniesionych zarzutów, przeniósł spór na płaszczyznę stosunku podstawowego. Nie powinno być sporne, że skoro wierzyciel wybrał formę dochodzenia swoich roszczeń w oparciu o weksel, to wypełnił on tym samym obowiązek dowodzenia swoich racji w pierwszej fazie postępowania nakazowego. Od chwili wydania nakazu zapłaty uwzględniającego żądanie, ciężar dowodu zostaje przerzucony na pozwanego. Pozwany bowiem powinien wskazać, czy zaskarża nakaz w całości, czy w części, przedstawić zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy oraz okoliczności faktyczne i dowody. W przypadku roszczeń dochodzonych na podstawie weksla gwarancyjnego pozwany - jak to już podkreślono - może w drugiej fazie postępowania nakazowego uczynić przedmiotem badania sądu stosunek podstawowy, którego dotyczą podniesione zarzuty. Dopuszczenie w takiej sytuacji swoistego wyjątku nie wpływa w żadnej mierze na rozkład ciężaru dowodu. W dalszym ciągu bowiem, pozwanego obciąża dowód nieistnienia zobowiązania wekslowego, chociażby stanowiącego refleks konsekwencji wynikających z łączącego strony stosunku podstawowego.

Należy zauważyć, że zobowiązanie wekslowe powstające na skutek wypełnienia weksla in blanco ma charakter odrębny i niezależny od zobowiązania, którego źródło tkwi w stosunku podstawowym. Przedmiotem powództwa opartego na wekslu nie jest stosunek podstawowy, lecz zobowiązanie wekslowe, choć zarzuty oparte na stosunku podstawowym mogą służyć obronie pozwanego

(por. uchwały Sądu Najwyższego: z 25 listopada 1963 r., III CO 56/63, OSNCP 1966, nr 2, poz. 12; z 7 stycznia 1967 r., III CZP 19/66, OSNCP 1968, nr 5, poz. 79 i z 24 stycznia 1972 r., III PZP 17/70, OSNCP 1973, nr 5, poz. 72, a także postanowienie Sądu Najwyższego z 21 lipca 2017 r., I CSK 717/16, niepubl. oraz wyrok Sądu Najwyższego z 8 lutego 2018 r., II CSK 166/17, niepubl.).

Należy nadto wskazać, że roszczenie wekslowe przeciwko wystawcy weksła własnego przedawnia się z upływem trzech lat od dnia płatności weksła (art. 70 ust. 1 w związku z art. 103 ust. 1 i art. 104 ust. 1 prawa wekslowego). Zasadę tę stosuje się również w sytuacji, w której doszło do wypełnienia weksła in blanco i data płatności została wpisana przez wierzyciela (por. orzeczenia Sądu Najwyższego: z 25 lutego 1938 r., C II 2245/37, OSP 1938, nr 1, poz. 536 i z 11 marca 1938 r., C II 2385/37, OSP 1938, nr 1, poz. 539, a także wyroki Sądu Najwyższego: z 21 maja 1981 r., IV PRN 6/81, OSNCP 1981, nr 11, poz. 225; z 4 czerwca 2003 r., I CKN 434/01, niepubl.; z 19 grudnia 2007 r., V CSK 323/07, niepubl. i z 14 lutego 2008 r., II CSK 522/07, niepubl.). Bieg przedawnienia roszczenia wekslowego jest niezależny od biegu przedawnienia roszczenia ze stosunku podstawowego, będącego źródłem zabezpieczonej wierzytelności, które przedawnia się według reguł właściwych dla roszczeń danego rodzaju (por. wyroki Sądu Najwyższego: z 21 maja 1981 r., IV PRN 6/81, OSNCP 1981, nr 11, poz. 225; z 24 listopada 2005 r., IV CK 236/05, niepubl.; z 1 grudnia 2010 r., I CSK 181/10, niepubl. i z 16 grudnia 2015 r., IV CSK 131/15, niepubl.). Co do przyczyn przerwania i zawieszenia biegu przedawnienia roszczenia wekslowego art. 71 ust. 1 prawa wekslowego odsyła do prawa powszechnego, tj. do art. 121 i art. 123 k.c., przy czym w razie wielości dłużników wekslowych przerwa biegu przedawnienia roszczenia wekslowego ma skutek jedynie wobec tego dłużnika, którego dotyczy (art. 71 ust. 2 prawa wekslowego) - por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 lutego 2018 r., II CSK 166/17, niepubl.

Powyższy zarys instytucji wynikających z prawa wekslowego oraz postępowania nakazowego był niezbędny, aby unaocznić zakres obowiązków spoczywających na skarżącym w drugiej fazie postępowania nakazowego. Przechodząc bowiem na płaszczyznę stosunku podstawowego, był on zobowiązany – oczywiście, chcąc uzyskać satysfakcjonujące rozstrzygnięcie - do

przedstawienia twierdzeń i dowodów, w tym także dotyczących przedawnienia, zarówno roszczeń wynikających z weksla, jak i roszczeń mających źródło w stosunku podstawowym. Nie powinno być również sporne, że z chwilą oparcia przez pozwanego zarzutów na stosunku podstawowym powód uzyskał możliwość ich zwalczania łącznie z odpowiednią inicjatywą dowodową. Jednakże podkreślenia wymaga, że przeciwstawienie przez powoda zarzutom pozwanego twierdzeń i dowodów zmierzających do ich podważenia, nie oznacza, że strona powodowa dokonała niedopuszczalnej zmiany powództwa, w rozumieniu art. 495 § 2 k.p.c.

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy, scenariusz postępowania przebiegał w taki sposób, jak powyżej wskazano. W wyniku jego realizacji, pozwany nie zdołał przedstawić takich argumentów, a przede wszystkim dowodów na poparcie swoich twierdzeń, które skutecznie podważyłyby żądanie pozwu. W wyniku przejścia na płaszczyznę stosunku podstawowego ocenie podlegały wszelkie aspekty współpracy pomiędzy stronami. Pozwany nie zdołał wykazać przedawnienia roszczeń wynikających ze stosunku podstawowego.

Podsumowując, nieuzasadnione okazały się zarzuty pozwanego naruszenia przez Sąd *ad quem* przepisów postępowania, które mogłyby mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Zauważenia wymaga, że nie każde uchybienie przepisom postępowania może stanowić skuteczną podstawę skargi kasacyjnej. Poza tym, ewentualne uchybienie, nie tylko musiałoby wywrzeć wpływ na wynik sprawy, ale ten wpływ musiałby być istotny.

W okolicznościach sprawy trudno też mówić o konkretnych naruszeniach prawa materialnego przez Sąd drugiej instancji. Sąd ten rozpoznał sprawę według podanego powyżej schematu, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu. Pozwany nie wykazał, aby weksle zostały nieprawidłowo uzupełnione, że roszczenia uległy przedawnieniu bądź w inny sposób wygasły. Strony w ramach prowadzonej współpracy ukształtowały w granicach zasady swobody kontraktowania, specyficzny sposób rozliczania się. Decydując się na wykorzystanie konstrukcji weksla, musiały sobie zdawać sprawę - szczególnie pozwany - z konsekwencji takiego rozwiązania. Przypomnieć należy, że do pewnego momentu, pozwany wywiązywał się ze swoich zobowiązań i wówczas nie

podważał sposobu rozliczania się - z udziałem podmiotu trzeciego - w formie wystawiania przez siebie weksli *in blanco*.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. oddalił skargę kasacyjną.

jw